

עקס פארהאמ

יעה! חבונ

תל

תל

תל

תל

תל

מול המראה

לאט לאט

הלמן

נותן אותותיו

מול המראה

אשר

תורה

אל תאמיני

לצבוכית המצופה

הביטי בעיני אהובה

עלי בעיני

יקרה

את צו שהלמן

בה

לעולם לא ייעם

כל זמן תישאר
מניש יפה...

כשהוא ער

כשהוא ער - הנח את כל הספרים, את כל
ההקצמות.

איך שכתנו...

איך שכתנו מתנו, מהמזכה, מהמחבים, מהיופי
האינסופי? איך ספרנו עליה, על אהבתנו
השזולה, בקירות ברזל, בחומות?

התורה

פס
היות ילד

לך

תמים

טהור.

ענין ש 1661

בכל
ובכל פאית
יופי אלוקי!

.../

והיא
אנער הייה
והנער
למחור.

.../

ואט אט
כל שנתת בו אבט:

בריא א מארה
תבא ומא ארה
הפכו עיניק

פאטירן

יב

תאורה.

.../

אסקיטות וצפיות
אלוקיות

הצטלמו עיניך
כשפתי נשים חושניות

.../

אחת

הרי היא אלק
אויסה.

.../

הנח תפאילק
מקלק
הסר עיניק
השפל מהטיק

היכנס בחצרי
 לא זיל עבילי נסתרי
 לא זיל נופי מופלאי
 עתקי
 כוכבי צוהרי
 ק
 חצרי חצרי
 מחשבי.

.../

יבוא יום
ובק
בתוכך
מסביב אניצול
שיתעורר בליבך
תתקדם
תיווצר
בריאה חדשה.

.../

א / א -

צא מחצריך
 שא עיניך
 בריאה אליך מחייבת
 תבא ומלאכה באופן לוחשת

לך הפיני מותרת.

.....

מתחת לשלית

מתחת לשלשית
 אני חבוק
 בצדו של חתיק
 מתכנס
 בחיקי
 יונק
 מצינ
 מתענג על מתקנותי
 נשלם
 בצדו

מפתחים בלב

עם המפתחים האלה

שמענו

בלב

אפשר לשוה ולאהוב

את כל העולם

כל אחד ואחד

ויותר מכולם

אותך.

מכל מלמדי

--- פ' ג' ו' נ' ו' ע' ע' ו' פ' ק' ---

מכל מלמדי

אחת היא

מופתי

לאהבה אותך

השטח נא עליה

כעל בבת עיניך.

ג'ן הרי בתר

"זע עינות היום ונסו הצללים סג צמח לק צו צו
 הצבי או לעשר האילים על הרי בתר"

[שיר השירים]

צו צו אהובי

ש

ג'ן הרי בתר

בערוצים השמוקים

לא רק תתכסה מעין כל

תשוב אל צמח

ואחר כך

נקי ממטע צרים

אלי...

ה' אחז

בארבעתי אותך
אני אורה את ה'

בארבעתי את ה'
אני אורה אותך

מהו ה' 310
העושה אותך
ואת ה'

אחז?

שמואל האלהי

אהבת אשה
אפשר שתציל ממך
אהבת ה'

אהבת ה'
אפשר שתציל ממך
אהבת אשה.

ואפשר
שאהבת אשה
תעניק לך
אהבת ה'
ואהבת ה'

אהבת אשה
 ואהבת אשה
 תשוב תעניק לך
 אהבת ה'

.../

וחוצי העולם
 עולם ומיתמר
 עו אינסוף
 עו אין תכלית
 עו
 ה א ה ה ה .

גַּרְמָז' 1313

מִי לְאֵת
הַעֲוֹלָה מִן הַמִּצְוָה
מִתְרַפֵּקת עַל צוּרָה

בְּאֵלֶינוּ
לְוַחַת תְּפִילָּה:

גַּרְמָז' 1313

גַּרְמָז'

סֵפֶר אֲתֵרֶסֶף

אֵשֶׁכֶח

גפח 3/31

גפח

קחני עיינק
חותם על איינק

קשובה תמיז

איופיינק

עושה תמיז

פריינד.

נהרות

כל הנדירות נודפים אל הים
 נדירותי שלי
 אליך.

מלך ארוב
 הנך לך בא
 כסייטא
 זשא
 שירה
 בוקטה
 ממוקא

צא יבא

עלה

צירי

פסח ואהבה

הנה צה בא

שמחה מצויה

כל תא בעולם

כוס עשירי

פסח בתפוקה

צורה באורה

הנה צה בא

מאק

מציא..

כל אהבותינו

כל אהבותינו
שהכריחו
לא נתכחש להן
פק
נארוש מהן שטיח
נרול עלינו
יחפים
אל חופת כלולותינו.

"פארווא גאנצע"

פארוואס איז אונז

שיינ

פארוואס איז אונז

פארווא

פארווא

פארווא!

הקול...

הקול שמעתי עוז בהיותי ילד...
 הנשמה שהוציאה אותי ממקומי
 שמכה אותי לקצות עולם
 שהעבירה אותי מצפירות
 שהוחלפה לי בכל מפאות וקולות
 שביקשתיה ולא מצאתיה
 עז שפלטתי בעינייך

את עינייך

כל עושי...

כל עושי
 כוכבי
 - מילני

* "אשר אביהם"

אשר אביהם
 מילני.

.....
 * אשר אביהם

שׂר פּתוח

עֵינֵי
הַפּוֹשְׁטוֹת אֶת
עֵינַיִךְ
מוֹצֵאוֹת
שׂר פּתוח
הַפְּמִנֶה לְשׁוֹב
הַבֵּיתָה.

במסגרת אפולו

בטחונך הנצחי
 בקוהי
 הוא שהביא
 אותך ואותי
 אל אותו מסגרת
 אפולו!

עם האפולו המסגרת, לאורו של נר קטן, מעתי
 עוב את הקול עם מעתי בהיקרעק מעלי הקול מעתי

באצני: הסר צאטה מליביק... אנחנו עוזב ניפסע.
 אתה תשכח אותי! אני אשכח אותך, נתחלף זה לזה
 באהבות שלוויות. אבל אין מה לצאואס. עוזב יטיע
 הפסע שבאפולוליות המסעה יימצא נר קטן שיאיר
 לנו זה את זה, מחזש ולתמיב.

כל מחשבה...

כל מחשבה שאת חושבת אותי
 שאני חושב אותך.
 כל מבט שאת נותנת בי
 שאני נותן בק.
 כל תנועה שאת מתנועה את
 שאני מתנועה אלייך.
 כל הטה

כל מלה
כל נגינה -

לבנה צוהרת
במקצו
ההולק וננה...

שלא תזוח צעתנו

(ביום נישואינו העשרים ושתים תכנונו מה שתכנונו.
מאמלה מן הסתם, חשבנו אחרת..)

מה הייתה ההתפרצות הזאת, ההתעשות הנוראה
ערב יום כוללותינו החוזר?

פלא תזוח צעתנו. פלא נחשו סבר השענו.
 שנכור שזר רבה הצדק, שזר נכוננו לנו קשיים.
 נפילות מאבקים, התמודדויות שנכור, אהבת
 איש ואשה, כמו אהבת ה', עולה עז אינסוף, וכל
 נקודת שיא בצדק אינה אלא תצפית על קו האופק
 הבא, על השיא הבא...

..../

להיעצף, בנקודת שיא, ולחשו סבר השענו, שכך
 וכאן מקום המנוחה, האהבה השלמה, זה החטא
 היותר עצום בין איש לאשה כמו שזה החטא היותר
 עצום בין אדם לבוראו.

באאי אהובתי, באאי נשמח הנפילתנו, באאי נשמח
 באהבתנו שאין לה סוף, שתמיז עולה, שתמיז
 קופאת אותנו להמשיך ולהעפיל, שתמיז אומרת
 לנו: "לך לך מארצך וממולצתך ומבית אביך אל
 הארץ אשר אפראך..." ונזכור, נזכור תמיז, שמצוות
 "לך לך" שנאמרה לאברהם אבינו כרוכה
 בנסיונות, נסיונות קשים, ואין קיצורי דרך...

באאי אהובתי, באאי נוצה לך ר"ה הסופר על לחיינו,
 להעירנו, כל אימת שאנו נרדמים באמצע הדרך...

.....

אעק

גואי אהובתי
מזאי מקום על עמי
אפרוש כנפי
אעק
אז כל אפר
תקשי...

לא את לא אני

זה לא את

זה לא אני

זו שכינה

בינק ובני

מסופת שינק

שיני

מחה

מאוסת

בק וב!

ת/38

"כשמעו מלאכי השפת (שמאווה הקב"ה לשכון
 בין בני אדם) התחילו אומרים: פש"ע למה אתה
 יורד לתחתונים? שבחך הוא שתרם בשמים
 שניאמר (תהלים ח' ב') "תִּנְנָה הַזֶּזְקֵי עַל הַשָּׁמַיִם"

(ילקוט שמעוני אי פמג ע"ס)

אמר המלאך:

אישי?

אשה?

איש ואשה?

שנה?

שתיים?

עשר שנים?

מאה שנים?

ביחז-באהבה?

תהני!

.../

אמרתי אני:

האילה הרה, בהתחבש ליל כלולותינו השפים
 וחמש, כל שפמי שמים יתייצבו איש על מקומו
 שמאפני חצוי יובל שנים, בק ובי יביטו משתאים,
 אמראה עיניהם
 לא מאמינים.

האילה הרה
 את ואני
 עצות נאמנה
 הוכחה חיה
 קבל עם ועצה מאכבים ושרפים
 שאכן
 כאן על הארץ
 כאן בתי חומר
 כאן בין עלבונות מכות וייסורים
 אלוקים חיים

משלימים
אורהים...

ק

בעיר השלמה
בכרך הסוף
של קירות הבתים
העיונים
הסוקים
המפויים
מציינות עיני

קו אופק מצבתי...

1923N p01k 1p

1923N p01k 1p

!JKI JK

קו פשוט

מה יש בו, בקו האופק הזה, המצברי, שמעורר את
 הצי הרק והעצין שבי? מה יש בו בקו האופק
 הזה, המצברי, שכל נופים שהעולם, כל אופקים
 שהעולם, אכזריים ככל שיהיו, בטלים בפניו?

עמים מעל, ארץ מתחת, קו פשוט, נשי, רק.....

בואי אהובתי, נקבע פשיטה על קו האופק.
 בואי אהובתי, נהיה קו אופק.

"נצחוני בני"

עכשיו, בשורף השביעי אחיי, אולי מתחיל אני
 לרהיבן, מצוץ יש כל כך מעט אהבה בעולם, מצוץ
 האהבה והאלימות הולכים ורבים.

בני אדם פשוט פוחדים לאהבה.

לאהבה, לבטא אהבה, פירושו להיחשף ברוב הכי
 זך והכי טהור והכי עמוק. פירושו לחיות נשמה
 והנשמה - חוצה מחט אם רק יישע בה, תישע

יותר מאלף עשמי הנשעס ממכת ערצן. זאת
 הסיבה שאנחנו כל כך סטוריים, כל כך מכווצים.
 אנחנו מסתובבים בעולם, ערצים, מתבטלים,
 מצדקנים, עם נשמה שביצותנו השליחה החוצה.
 חשפה עצמה בתמימות נתנה עצמה בשמחה,
 בריקוד, באמנה, ולאחר שהוכתה ביצי מקבליה
 כמעט עם מוות התכווצה פנימה, אל תוך מעצמה
 האפלה, וסג היא יושבת מבוהלת מפורצת.

וכל מחשבותיה עסוקות בהישפכות בחילוק הקירות
 והחומות, בפיתוח אמצעי השנה ההושכים מהר
 מאז לכלי התקפה המסקלים כל איום אפילו אינו
 קיים. ואם, בשעת רצון, זו הנשמה, זו האהבה,
 תושיט עצמה קטנה החוצה, מייז תיכווה.

הו אלוקים שלי תן בי אומץ וכוח לשבר את
החומות.

שמוך אתה על נשמתו שאינה מוכנה יותר לחיות
בהצרות.

.../

ואם לא תעשה זאת אתה, אם לא אתה את לבי
לאהבה תפתח, אם לא תסייע אתה לנשמתו

להתפשט מקליפותיה, לצאת לחיים, אצא, בכל מחיר
 אצא, בכוח אמונתו ה ק אצא, בקריאת
 "כאשר אבצתי אבצתי" אצא החוצה, לאור.

כי בצבר הנה, כק מאמין אני, מבקש אתה, יותר
 מבכול צבר אחר, לומר:

"נצחוני בני".

.....

מספר אנשים לאהוב
פינה קטנה על פני כדור הארץ
מי צריק יותר.

שיר על חברים

שיר השירים, שיר אהבה, שיר התחברות, התחברות
 אדם עם עצמו, התחברות אדם עם זולתו,
 התחברות אדם עם אלוהיו, התחברות העולמות
 - בינם לבין עצמם, בינם לבין בוראם.
 התחברות השירים עם האצמה, הצרע עם הביצית,
 הנבל עם אויב העולם, התחברות שמים וארץ,
 קרום חצי חזיר, פנים וחולץ, ספוא, נשימה,
 נשמה, אלו ונשמה.

שיר השירים
 כל החיבורים
 כל הציווטים.

.../

פריה ורביה של כל הייצור, עם האבן, עם ארץ
 החול, עם הים האליו הסוערים או הפועלים, שאינו
 חזף, אף ארע, אבוא על היבשה.

שמים וארץ, כוכבים וירחים ומעות, פרפר חזיק
 פרח, אבקנים ברות, צפור צרור וחיושית לבא,
 הכול מתעטעטע, יוצא מעצמו, קל, שר...

ושי נואע השי, ושי מתחבר השי, ושי מצלול
 השי, וכואם, יחזיו, חוברים לשי אחז...

שיר השירים.

"...מקום מנוחתנו הוא רק בא-להים. אבל
 הא-להים הלא אמעלה מכל המציאות אשר יוכל
 להכנס בקרבנו ממנו אינה פשוט ופעיון הוא. וכל
 מה שהוא אמעלה מכל פשוט ופעיון בנו הוא
 לערכנו אין ואפס ובאין ואפס לא תוכל הצעת
 לנות..."

צריק להראות את הצדק איך נכנסים אל
 הטקלין - צדק השער.

השער הוא הא-להות המתעלה בעולם..."

(הפאיי"ה קוק, צדעונוים)

אינני יוצא למה מתכוונים

אינני יוצא למה מתכוונים

כשאומרים

א-ל-הים

אבל קצות אצבעותייך

הקופרות חוט אל חוט

העשות

קמה

שיח

או לבוש

לוחות לוי

10310 טמירי.

.../

אינני יוצע למה מתכוונים

כשאומרים

א-לוהים

אבל הפרחים

העצירים

שמכבד הם שותים

מפמים לי

אלפי פנים

.../

אינני יודע כמה מתכוונים

כסאומרים

א-ל-והים

אבל זוש סנזלים

של ילד רק בשנים

הניצבים

שחקים
לפילי מיטה לבנת סבינים
אינני יוצע למה מתכוונים
כשאומרים
א-ל-והים...

כף השירים - שירים.
שיר שלק - שיר השירים.

למה מחכה אשתי?

כף אדם
עמוק בליבו

611
 שיר השירים
 פלו.

ביום שבו
 כל שירים שאלה
 יכלו
 לצאת לאור
 משיח
 יבוא...

סתם

הווי הסתם הנה. כמה אני מתגעגע אליי.
 להיות סתם ליצק, שתהיי סתם ליצק, שנהיה סתם לנה

איז צו. אמה? ככה. כי ככה הי' ברא אוננו.
 להיות זה איז צו. כל השאר עליו.

זה אימוז קשה. לחזור להיות סתם. כמו ילדים
 סתם טוב אהם להיות ביחוד. הם לא ביחוד גאל
 רעיון. הם לא ביחוד גאל איזיאל. הם לא ביחוד
 גאל שצריק ומוכרחים...

הם ביחוד סתם. מפני טוב אהם. סתם. להיות ביחוד.

היינו פעם "חברים". סתם חברים. מה עשה
 אוננו חברים? הוא זה שבשמים. עשה אוננו
 לחברים, אך - כשהיינו אצלנו. אפילו לא יזענו

אמה. עס לא היה נחול לזעת אמה. ולאמה לא
 היה נחול לזעת אמה? כי לא היה נחול יותר

שום צרה כי היינו חברים, וחברים צה הכל.
 חיבור צה הכל. כי בלי חיבור אתה לבד. אתה
 חצי. וחצי כל צמן שהוא חצי. ישאל כל הצמן
 למה ואיך ומתי ולאן. כי כל מה שתענה לחצי,
 תשמיע לחצי. הוא יישא חצי. וחצי תמיז צה סימן
 שאלה צה תמיז אישה החצי השני שלי. והאישה
 הנה הופק אמס עינויים של למה ואיך ולאן.
 אך באי נחזור להיות חברים. כמו אך כשהיינו
 ילדים. עזב מע... עזב מע וצה יגיע. את ואני,
 רק את ואני. כי כולם ילכו. יבקרו לפעמים. אבל
 בסך הכל ילכו. וטוב שילכו כי הם צריכים ללכת.
 ואנחנו צריכים להישאר לבדנו. כמו אך כשהיינו
 ילדים, ונפלטנו. והיינו ביחד, סתם ביחד. כי ה'
 הטוב שכל כך אורה אותנו. שאורה אותנו יותר
 מכל העולם שלו. שם אותנו ביחד, אותך ואותי.

ואת אהובתו שלו, שכינתו הקדושה, השכין בינינו.
 בלב שלנו, ואמר לנו שעלינו לעזוב הכל, את
 אבינו הפעיון ואת אימנו האיזאל ולצבוק לה
 בלו איך שאנחנו, את איך שאת ואני איך שאני,
 להיות ביחוד, לצבוק ביחוד, כל כך לצבוק ביחוד
 עם אבא פעיון ושם אמא איזיאל ושם חלום
 לא יתעמו מלבד חלומי של מי שם אותנו ביחוד.
 ואם אנחנו, את ואני, רק נעשים את החלום,
 החלום שלו, אם רק נהיה ביחוד, נצבוק ביחוד ללא
 כל חציצה, הוא כבר יעשה הכל, כל מה שצריך,
 שנשיק, את ואני והוא, להיות ביחוד...

בשמים חיפתיק

בשמים
 בשמי שמים
 חיפתיק.

והנה:

בין מחברות וספרים
 וילונות פריטים
 סיפורים בישראלים
 כלים מכלים שונים
 כתמי פלסטלינה
 חיתולים
 לורצים עפרונות צבעוניים
 מצאתיק

חיבתך
 יותר מכל חלומות שמייים
 אהבתך.

את ואני - רק אינסופי

יום יבוא. עוד תראה! יום יבוא את ואני!
 רק את ואני! והמון רק. ים של רק.
 הרק שתמיד ביקשת...

יום יבוא. עוד תראה! את ואני, בכפות ידיו,
 את בכפו האחת, אני בכפו השנייה,
 נישאים זה אל זה,
 ויחזיו,
 אל ליבנו...

יום יבוא. עוד תראה! את ואני, ורק אינסופי,
 בליבו של

א-אלוהים.

הפרח האחד

מה הייתי עושה
 היכן הייתי מוצא
 פרחים צבעוניים
 לצד הסלול
 שעליו תמיד חלמתי?

מה הייתי עושה
 לולא
 עם כל כך הרבה אהבה
 כל כך הרבה שמחה
 נאלט מימי

את הפרח האחד

העלוב

העלמוז

שליקטתי

הציוצי צררי

החפוכות?

חיפוש אחר

ערב שבת חצות היום. אשתי הביסות הבית מקיר
אל קיר - הכנות לשבת. אני מיטיב את הנרות.
נצרכה משום מה. הפלישתני עם רבי ומורי הנערץ:

רבי! אני אומה, אני פוצה לצדוק. אלכת ברחובות
ולצדוק... חזרתי לפני עשרים שנה בתשובה. ברוך
ה' יש לי בית, אשה טובה, ילדים, חיים יפים,
מסודרים, חֲבֵרָה טובה, יש לי טובה, בית כנסת, שורפי
תורה, הכל נראה יפה, טובה, מסודר, מצויין, אפילו

נפלא, אבל אני מרשים שאיבדתי את הדבר הכי יקר
 שהיה לי... איבדתי, איבדתי! עכשיו אני זיתי,
 מסודר... אני לא מתלונן. ב"ה. לומד, מתקדם,
 מתפרנס, אבל איבדתי, איבדתי... את הדבר הכי
 חשוב, הכי יקר, ואני רוצה לצדוק, לשאול, אני
 רוצה ללכת ברחובות האלה ולצדוק ולצרות
 ולשאול...

הרבי מקשיב מאוד. כולו נטוי אלי, כולו אוזן,
 כולו קשב פנימי, מתמסר לכאב שלי... אומר משהו...
 מה אמר... איני זוכר... איך זה שאיני זוכר? ואולי
 לא אמר? לא אמר אמר? אולי... התשובה הייתה
 טמונה באוזן הקשבת שלו... בלב המתמסר שלו... מה
 אמר הרבי... מה אמר הרבי!...

אני משיק להיטיב את הנרות, אשתי מסיימת
 לפנות חלות וממשיכה לרול מקיף אל קיר.
 הילדים בחצר המכואת - מנצלים את יום השני

הקצרי להתפרנס ומכילים פלאפא שמחרי את
האמהות לעיסוקי השבת...

ובקי, בהיסח הדעת, הבית הלה, אשתי המבורכת,
הילדים - נותנים לי את התשובה....

איבדתי! איבדתי!... צעקתי לתוק אצלו של הרבי,
פעם... פעם הייתי מחפש אלוקים שזול... רצתי את

כל העולם בחיפוש אחר אלוקים, מספתי את
הנפש על חיפוש אלוקים... והיום... היום אני צתי...
מסוגר... עושה מה שצריך לעשות... מה שאומרים לי
לעשות... מה שכתוב לעשות... והחיפוש... ואלקים...
לאן נעלם חיפוש אלוקים...

אכן, אשתי היקרה, חברתי לחיים,

בהתרוצצותה מקיף אל קיף בתוך הבית, הבישוליה
 ובניקיונותיה, בלי לומר מלה, נותנת לי את
 התשובה:

זה כמו לפני ואחרי הנישואין. לפני הנישואין
 חיפשת את אשתך לעתיד. היא הייתה חסרה לך
 מאוז. התגעגעת אליה, מספת את נפשך כדי
 לשלוחה.

עכשיו הנה היא, אשתך, יחד איתך בבית באותו
 בית. עם עכשיו אתה מחפש אותה. אתה רואה
 אותה יומיום, מצדד עימה, מתייחד עימה, וממשיך
 לחפש אותה.

אבל זך חיפוש אחר. זך לא אותרו חיפוש כמו
 לפני הניסואין. ברק השם - זך לא אותרו
 חיפוש.

וכך, בזיוק כך, היוס, עשרים שנה לאחר החזרה
 בתשובה - אתה עם אלוקים. בבית אחר. מצד
 איתו, מתפלל אליו, מתייחד עימו... ומשיק...
 משיק... לחפש אותרו.

זך... חיפוש אחר.

זך... ב"ה... לא אותרו חיפוש.

התפילות

e דרי הקטנת חתנים
 מתחילים לקנות
 פיסות פאסות של נצח...

התפילות

הנה ימים באים, ורוח ה' משימה בנו, נושאת
 אותנו אל אשר תחפוש.
 ואנחנו נותנים עצמנו, מתמסרים, לרוח ה'
 הלוקחת אותנו.

זה יהיה
 אחרי הפכה שנים ביחד
 ואחרי שכולם ילכו.

נשב ליד החלון
 נסתכל על האופק
 נראה שמים כחולים
 וזה קל, קול, טובה, חולש ונעלם.
 ונישאר
 את ואנני, ושמם קופים, ואין סוף.
 ונשתוק.

ואם נצטרך
יהיו אלה צבורים פשוטים:

אפשר את הכפית?
עוז פרוסה?
פוצה צנונית?
קצת שמן זית?

מישהו יצפוק בזאת. נזמין אותנו לשבת. נעים לו
תה חם ולחם מן התנור. הוא יספר לנו מאין
בא לאן הוא. ואנחנו נקשיב. לכל מלה. אם
יבקש עצה - ניתן לו. אם יצקק לעצה לצדק
- ניתן. אם ישאל מה אנחנו עושים כאן. נאמר:
פצונו של אלוקים.

כשילך, נמשיך לשבת את ואני מיחם צולק, לחם
 פרוס, חתיכת ירק ורצונו של אלוקים.

ונקשיה, נטה אוזן...
 לכל מלה, כל אות, כל סימן...

אם יבקש נקום ונלך - נקום ונלך.
 אם יבקש נמשיך לשבת - נמשיך לשבת.

נעשה רצונו.

עושה.

נעשה רצונו.

.....

עז כאן - פנקס האוהבים

לרכישת הפנקס ופלישת המחבר
 במסגרת תיאטרון בית מופעי
 קריאה מלווים בניילונים.
 צנאות צמיחה. עזיבה
 ושחרור:

הצגה - מסעות פוחניים

052-658-1796, 052-542-6583

ישראל, חיפה